

37829 - Намози таровехро пеш аз намози хуфтан хондааст!

савол

Ба масҷид дертар дохил шудам ва 6 рақъати намози таровех аз ман ғавт шуд. Баъди таровех намози хуфтанро хондам. Пас оё бар ман зарур аст, ки шаш рақъати таровехро ки аз ман ғавт шуд, адо намоям?

Ҷавоби муфассал

Ҳамду сано барои Аллоҳ.

Гузоштани намози таровех пеш аз намози хуфтан кори дуруст нест. Шумо метавонистед бо нияти хуфтан ба ҷамоъат ҳамаҷо шавед ва агар имом баъди ду рақъат салом бидиҳад, бархоста ду рақъати боқимондаашро адо мекардед. Намози шаб (қиём) пеш аз хуфтан хонда намешавад, балки баъди хуфтан, пас аз суннати ротибаи хуфтан хонда мешавад. Он намозе, ки пеш аз хуфтан гузоштед, намози нофила ҳисобида мешавад, на намози шаб (қиём).

Шайх Абдулазиз ибни Боз пурсида шуд:

Агар мусулмон ба масҷид ояд ва ҷамоъат намози таровехро хонда истода бошанду ва ӯ то ҳол намози хуфтанро нахонда бошад, оё метавонад бо нияти хуфтан, бо ҳамаҷои онҳо намоз бихонад?

Дар ҷавоб гуфт:

Мувофиқи саҳеҳтарин дидгоҳи донишмандон, ҳеҷ боке надорад, ки бо нияти хуфтан, бо ҳамаҷои онҳо намоз бихонад. Пас ҳар гоҳ имом салом бидиҳад, аз ҷои худ бархоста, ду рақъати боқимондаашро комил менамояд.

Зеро дар "Саҳиҳайн" (Саҳиҳ-и Бухорӣ ва Муслим) аз Муоз ибни Ҷабал (Аллоҳ аз ӯ хушнуд бод) собит шудааст, ки ӯ бо ҳамаҷоии паёмбар (дуруду паёми Аллоҳ бар ӯ бод) намози

хуфтанро мехонд, сипас ба назди қавми худ бармегашту, ҳамон намозро ба онон мехонд (ба онон имоматӣ мекард). Ин кори Муозро паёмбар (дуруду паёми Аллоҳ бар ӯ бод) инкор накард. Аз ин хотир, иқтидои фарзхонанда ба нафлгузор ҷоиз аст. (Яъне хуфтани, ки Муоз ба қавмаш имоматӣ мекард, барои ӯ нафл буд, зеро ӯ бо ҳамроҳи паёмбар (дуруду паёми Аллоҳ бар ӯ бод) хуфтанро адо намуда буд. Аммо барои қавмаш фарз буд, зеро онон пеш аз ин хуфтанро нахонда буданд). Инчунин, дар ҳадисҳои сахҳ омадааст, ки паёмбар (дуруду паёми Аллоҳ бар ӯ бод) дар баъзе анвои намози хавф ба гурӯҳе ду рақъат намоз гузошта, салом меод ва сипас ба гурӯҳи дигаре боз ду рақъат мехонду салом меод, ки ду рақъати аввалӣ барои ӯ намози фариза буд, аммо ду рақъати баъдӣ барои ӯ нофила буд, аммо барои онон фариза буд. Аллоҳ соҳиби тавфиқ аст.

"Маҷмӯу фатово"-и Шайх Ибни Боз (12/181).

Инчунин Шайх Ибни Боз гуфтааст:

Суннат ин аст, ки намози таҳачҷуд дар Рамазон ва ғайри Рамазон баъд аз суннати ротибаи хуфтан гузошта шавад, чуноне, ки паёмбар (дуруду паёми Аллоҳ бар ӯ бод) онро анҷом меод. Намози таҳачҷуд дар масҷид гузошта шавад, ё дар хона, ҳеҷ фарқе байни он вуҷуд надорад.

"Маҷмӯу фатово"-и Шайх Ибни Боз (11/368).

Аммо дар мавриди рақъатҳои намози таровех, ки аз шумо фавт гардид, шумо ихтиёр доред, агар бихоҳед, онҳоро адо менамояд ва агар бихоҳед, онҳоро тарк мекунад. Намози таровех нофила ба ҳисоб меравад, қазои он воҷиб нест, чуноне ки қазои намози панҷагона воҷиб аст.

Аллоҳ донотар аст.